

Arrest

**nr. 163 119 van 29 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 februari 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2016 om 09.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat V. HERMANS, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 25 november 2015 toe op Belgisch grondgebied en diende op 11 december 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 18 februari 2016 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker werd hiervan op diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten):

naam : M. (...)

voornaam : A. R. (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : M. G. (...)

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt. met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1.b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 11/12/2015 asiel in België en legde geen identiteitsdocumenten of reisdocumenten voor.

De betrokkene werd gehoord op 28/01/2016 en verklaarde dat hij Afghanistan verliet maar geen exacte data weet. Betrokkene verklaarde dat hij vanuit Afghanistan naar Iran reisde waar hij 10 nachten verbleef bij de smokkelaar in de bossen. Hij verklaarde dat hij doorreisde naar Turkije en 10 nachten onderweg was en buiten sliep en soms in een safe house. Betrokkene verklaarde dat hij vanuit Turkije naar Griekenland reisde waar hij 10 nachten op het eiland Mytilini verbleef. Betrokkene verklaarde dat hij vanuit Griekenland via Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië en Oostenrijk naar Duitsland reisde waar hij 1 nacht verbleef. Vanuit Duitsland reisde hij verder naar België waar hij arriveerde op 25/11/2015.

Hij verklaarde dat hij zijn paspoort achtergelaten heeft in zijn dorp en dat een kopie van zijn taskara in het water gevallen is onderweg naar Griekenland.

De betrokkene verklaarde dat hij geen asiel vroeg in Duitsland. Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken genomen werden van twee vingers van zijn rechterhand in Duitsland, Oostenrijk, Griekenland, Slovenië, Servië en Kroatië. Na confrontatie met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek stelde betrokkene dat hij door de autoriteiten in het opvangcentrum in Duitsland terecht kwam maar hij had op dat moment een gebroken arm en daarom namen ze vingerafdrukken van zijn twee vingers en dit in het kader van veiligheid.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 23/11/2015 asiel vroeg in Duitsland.

Op 30/01/2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 04/02/2016 op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

De Duitse instanties lieten ons ook weten dat betrokkene bij hen gekend is onder de volgende identiteit namelijk M. A. R. (...), ° (...), N. (...), Afghanistan.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene stelde dat hij geen specifieke reden heeft om in België asiel te vragen. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Duitsland. Hij verklaarde dat hij gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven en dat de omgang dan slecht was maar verder heeft hij niets aan te merken omdat hij in Duitsland maar 1 nacht verbleef.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Vooreerst wensen we op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodacresultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat de betrokkene asiel vroeg in Duitsland. Betreffende het argument dat hij niet de intentie had asiel te vragen in Duitsland wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. De betrokkene maakte tijdens het verhoor geen gewag

van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn korte verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Duitse instanties stemden op 04/02/2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1) b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot november 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procédure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5

Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 26/01/2016 dat hij gezond is. We merken verder op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die

aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse autoriteiten.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 51/5, § 1, tweede lid (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

2.3. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep omdat verzoeker op 18 februari 2016 een verklaring zou hebben ondertekend dat hij zo snel mogelijk zou willen terugkeren naar Duitsland.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker blijkbaar zijn mening heeft herzien vermits hij onderhavige vordering heeft ingediend. Het feit dat verzoeker eerder te kennen heeft gegeven geen rechtsmiddelen te willen aanwenden tegen de beslissing, betekent niet dat het beroep niet ontvankelijk zou zijn.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Gelet artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet; “(…)”

In casu wordt verzoekende partij vastgehouden in het Repatriëringscentrum 127bis, Tervuursesteenweg 300, 1820 Steenokkerzeel;

Dat dit centrum een plaats is zoals bepaald in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet.

Dat derhalve door verzoekende partij aan de eerste voorwaarde is voldaan;”

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker op 18 februari 2016 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel. De transfer van verzoeker naar Bulgarije werd blijkens het faxbericht van de verwerende partij dienaangaande op 26 oktober 2015 om 7.50 u in het vooruitzicht gesteld. Gezien de nakende verwijdering van verzoeker is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de tenuitvoerlegging heeft plaatsgevonden, zoals verzoeker terecht aanvoert.

De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder *“middel”* wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees

Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“Onder middel wordt verstaan: ‘de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (R v St’ 17 december 20°1. nr. 138.590; R.v.St. 4 mei 2004. nr. 130 972’ R v St 01 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de dracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of veLird

vernielden door de verzoekende partij van de door hem geschonden ge-
cto
verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beo^oieling
van de verdedigbare grief. (RW 12 juli 2014, nr. 126 974);

Artikel 3 van het EVRM : -Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan
onmenselijk of vernederende behandelingen of bestraffingen/

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische
samenleymg en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende
e an e ingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (EHRM
21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).,

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hanteert hierin vaste principes;

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een
probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en du, een verdragsluitende
Staat aansprakelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat
everzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om er te worden
onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM In deze
omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie
met naar dat land te verwijderen. (EHRM, 04 december 2008, Y, v. Rusland, § 75 en de
arresten naar waar er wordt verwezen : EHRM, 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v
Bulgarije, § 95.)

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de
verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden
behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door
het EHRM gegeven aanwijzingen. Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende
partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die
aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden
lootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011 nr
46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99; R.V.SL 20 mei 2005, n° 144.754) Om het bestaan van het
risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten
gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te
worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de
omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (EHRM, 04 december
2008, Y. v. Rusland,).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak
belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke
internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty
International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S, v .België en
Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005,
Möslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahai v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).
Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen
wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3
van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a .v. Verenigd Koninkrijk, § UI;
EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr.
5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk,
par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie
beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten
worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, §
9, EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en
6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, §
Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt
blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM
in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om
het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar

aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e) - f) - In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet a de verzoekende partij het bestaan aantoonbaar van andere bijzondere kenmerken die haar persoon zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007 Saiah Sheekh v. Nederland, § 148),

80; EHRM 23 mei 2007, Saiah Sheekh y, Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft oordeelde het EHRM dat het Ingeroepen risico een Individueel karakter heeft Indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over e materiele mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76, EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij móet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S v België en Griekenland, §§ 293 en 388)'

Het is zeer waarschijnlijk dat, voor zover verzoekster wordt teruggedreven naar Duitsland, land waarmee hij geen enkele band heeft, hij daar het voorwerp zal uitmaken van een schending van artikel 3 EVRM.

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293).

A. In casu dient de schending van artikel 3 EVRM gelezen te worden in samenhang met de schending van het artikel 41 van het Handvest, zijnde schending van het hoorrecht dat aan de verzoekende partij toekomt. *»

Dit hoorrecht moet als algemeen beginsel van het Unie recht, door de overheidsinstanties van alle lidstaten worden eerbiedigd wanneer zij beslissingen nemen die binnen de toepassingsfeer van het Unierecht vallen. 1

Het Hof heeft reeds geoordeeld dat dit hoorrecht dient te worden gerespecteerd in iedere procedure die tot een bezwarend besluit zou kunnen leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig zou kunnen beïnvloeden (HvJ, 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro 85 en de daarin aangehaalde rechtspraak).

Verweerster betekent aan verzoeker een beslissing in weigering van verblijf, gepaard gaande met een bevel om het grondgebied te verlaten op datum van 18 februari 2016.

Door het nemen van dergelijk bevel, wordt door verweerster uitvoering gemaakt van het Umerecht. Derhalve dient door verweerster ook toepassing gemaakt te worden van artikel 41 van het Handvest.

Uit het administratief dossier van verzoeker kan niet worden afgeleid dat verzoeker omtrent deze beslissing is gehoord. Er werd hem enkel een poging tot betekening gedaan, zonder meer. Tevens werd deze ter kennis bringing niet uitgevoerd door DVZ (of een afgevaardigde). Er blijkt dat het betrokken document wordt overgemaakt aan een medewerker van het gesloten centrum waarbij deze de beslissing dan overhandigt aan verzoeker. Derhalve kan verzoeker op geen enkel moment reageren. Daarnaast blijkt

evenmin dat op het moment van ter kennis bringing een tolk aanwezig is ten einde de betrokken persoon voldoende en adequaat in te lichten. Evenmin was een tolk aanwezig bij de overbrenging naar het gesloten centrum, waardoor het voor verzoeker onmogelijk was om adequaat te reageren op de beslissing.

Dat verweerster dergelijk hoorrecht niet heeft toegepast blijkt des te meer uit de motivering van de genomen beslissing. Al zou zij hiermee hebben rekening gehouden, blijkt uit geen enkele grond. Tevens kan in de bestreden beslissing ook niet rechtstreeks worden afgeleid wat het weerwoord van verzoeker zou zijn, voor zover zij dan ook het hoorrecht zou hebben toegepast.

B. Daarnaast kan aan verzoeker onvoldoende gewaarborgd worden dat hij zal behandeld worden volgens de regels van de Dublin Verordening. (Art. 6 EVRM, Schending gelijkheidsbeginsel, schending zorgvuldigheidsbeginsel,)

Verzoeker wenst inzake te verwijzen naar het AIDA rapport over Duitsland, versie november 2015,

Het is enorm opvallend dat bij de beschrijving van de Dublin procedure- dewelke alsook door Duitsland dient te worden toegepast, er is vastgesteld dat er telkens onvoldoende gegevens -of zelfs geen - gegevens beschikbaar zijn om vaststellingen te kunnen doen.

Verzoeker wenst o.a. te verwijzen naar:

- P- 23,3de laatste alinea : "No recent information is available."
- p. 24, 3de alinea ; "The government's statistics do not contain exact information on the number of cases."
- ♦ p. 24, laatste regel: "On average, how long does a transfer take after the responsible Member State has accepted responsibility? Not available."
- p. 26, voorlaatste alinea : "There are no publicly available statistics on how many "Dublin transfers" are preceded by detention."

De vraag die zich aldus kan gesteld worden, stoelt op het al dan niet kunnen waarborgen van de gelijke en eerlijke behandeling van verzoeker en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het ontbreken van allerhande belangrijke informatie, kon er door deze belangrijke instanties onvoldoende worden vastgesteld dat de Dublin procedure alsdan wel correct wordt toegepast.

Het is derhalve onmogelijk voor de asielzoeker in Dublin - dossiers om voldoende en correct te zijn geïnformeerd over de te voeren procedure*

Nog meer verontrustend is het gegeven dat in de normale procedure (waaruit volgt dat het dus niet voorhanden is in de Dublin - procedure) er een informatieblad zou verschaft worden aan de asielzoeker over de procedure. {Vraag stelt zich waarom dergelijk document niet overhandigd wordt aan de asielzoekers dewelke voorwerp uitmaken van de Dublin procedure}.

Meer nog, er wordt vastgesteld dat dit document niet beschikbaar is in de taal van de asielzoeker.

Derhalve is dit een bijkomend bewijs dat aan verzoeker onvoldoende kan gewaarborgd worden dat er een coherente toepassing van het recht zal gebeuren of hij op gelijke voet zal worden behandeld.

Het is al langer geen geheim meer dat asielzoekers dewelke via Duitsland reizen, onder druk worden gezet om hun vingerafdrukken te geven. Wanneer ze weigeren, worden ze fysiek mishandeld door de politiediensten.

Inzake wenst verzoeker ook te verwijzen naar het AIDA rapport, pagina 28, waarbij zeer summier wordt ingegaan op de te volgen procedure voor Dublin dossiers.

In overeenstemming met artikel 5 van de Dublin III verordening, zou Duitsland verplicht een persoonlijk interview moeten voeren met de asielzoeker.

Conform 2de alinea, p. 28 AIDA rapport blijkt dat er eigenlijk geen consistente praktijk is voor de interviews in Dublin dossiers, Doordat de focus op de reisroute wordt gelegd, wordt

er enorm afgeweken van de hoofdzaak, zijnde de redenen waarom de asielzoelssr is moeten vluchten. Hieruit volgt dat er dikwijls onvoldoende tijd en aandacht wordt bedeed aan de hoofdzaak van het te voeren onderzoek.

mlTKí61" drrenbrn Z°rsen baart iS het niet t0egankell> z'i" van gratis juridische AIDA rappor"5 D" Pr°CedUre* Verz0eker verw«st Oervoor naar pagina 29 van het Sowieso is het noodzakelijk voor. een asielzoeker om te worden bijgestaan door een raadsman t.jden5 Z!Jn asielprocedure. Dikwijls zijn asielzoekers ongeletterde mensen dewelke met raad en daad dienen te worden bijgestaan.

Uit de vaststellingen van het AIDA rapport blijkt niet alleen dat tijdens de gewone procedure maar ook in beroepsprocedures de toegang tot gratis juridische bijstand quasi uitgesloten is.' Derhalve vormt dit een onrechtstreekse schending van artikel 6 EVRM voor de asielzoeker. Doordat hij geen beroep kan doen op een raadsman of minstens juridisch advies, wordt zijn toegang tot het recht (en de rechter) enigzins ontzegd.

C„I™r,dient bñ10ndsre te ®*od,, san de mogelijke schending artikel 3 EVRM, bij het terugbrengen van verzoeker naar het verantwoordelijke land Duitsland. J

Uit het aangehaalde AIDA rapport blijkt tevens dat er voor de "Dublin - dossiers" geen onderzoek is gesteld naar de opvang voor deze personen, noch hun toegang tot de medische zorg noch hun toegang tot een onafhankelijke tolk.

Uit het rapport, noch uit de genomen beslissing bijlage 26quater kan onvoldoende worden afgeleid waar verzoeker zal worden gehuisvest. Heeft hij recht op toegang tot een opvangcentrum ? Heeft hij recht op toegang tot de medische zorg ? Worden zijn mensenrechten voldoende gewaarborgd ?

De eerbiediging van de mensenrechten, in het bijzonder artikel 3 EVRM, kan in casu voor verzoekende partij dan ook onvoldoende gewaarborgd worden."

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een afschrift toe van een uittreksel uit een AIDA-rapport betreffende Duitsland van november 2015

3.3.2.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931). Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520).

3.3.2.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de

omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublin-III-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijk behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer. (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, *A.M.E. v. Nederland*, nr. 51428/10, §28.)

Verder dient de Raad na te gaan of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Bulgarije en in het licht van de specifieke situatie van de verzoeker, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht aan de Bulgaarse autoriteiten.

3.3.2.5. Verzoeker stelt in zijn middel dat “(h)et (...) *zeer waarschijnlijk (is)*” dat hij, wanneer hij zou worden teruggedreven naar Duitsland het voorwerp zal uitmaken van een schending van artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst erop dat diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet “*concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen*” (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een loutere eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Het feit dat verzoeker geen enkele band heeft met Duitsland, vormt geen reden om een schending van artikel 3 van het EVRM te aanvaarden. Hij blijft immers in gebreke aan te tonen met welke landen hij wel een innige band zou hebben.

3.3.2.6. Verzoeker wijst thans in zijn middel op de summiere informatie in het AIDA-rapport over de behandeling van Dublin-dossiers in Duitsland. Het ontbreken van concrete informatie over de situatie van Dublin-terugkeerders in Duitsland kan bezwaarlijk worden gelijkgesteld met het bewijs dat een transfer naar Duitsland gelijk zou staan met een onmenselijke of vernederende behandeling. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat het AIDA-rapport volgende passage bevat: “*There have been no reports of “Dublin returnees” facing difficulties in accessing an asylum procedure after having been transferred to Germany*” (AIDA-rapport, p. 27). Verzoeker wijst op

het feit dat asielzoekers onder druk zouden worden gezet om vingerafdrukken te geven, dat het gehoor eerder gefocust is op de reisroute en dat er niet steeds gratis juridische bijstand is. Hieruit blijken echter geen systemische tekortkomingen in het Duitse asielstelsel en dat kan hoegenaamd niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in geval iemand op grond van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening) naar Duitsland dient te worden overgebracht. Aangezien verzoeker slechts één dag in Duitsland zou hebben verbleven, is het weinig waarschijnlijk dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM gestoeld is op zijn persoonlijk wedervaren, hetgeen hij trouwens ter gelegenheid van zijn gehoor bevestigde.

3.3.2.7. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn kritiek op de informatieverstrekking en tolken, de rechtsbijstand, de opvang en de toegang tot de gezondheidszorg voor asielzoekers in Duitsland steun vindt in de door hem aangehaalde passages uit het verslag en toont bovendien niet aan dat deze gegevens betrekking zouden hebben op Dublin-terugkeerders. Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Verzoeker maakt tevens gewag van het feit dat de procedures in Duitsland strijdig zouden zijn met artikel 6 van het EVRM, maar hij gaat er blijkbaar aan voorbij dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409).

3.3.2.8. Verzoeker brengt de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in verband met de aangevoerde schending van het hoorrecht uit artikel 41 van het Handvest. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

(...)

2. Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(...)”

3.3.2.9. Verzoeker verwijst naar artikel 41 van het Handvest en de rechtspraak daaromtrent van het Hof van Justitie. De bestreden beslissing werd genomen in het kader van het Unierecht, aangezien ze haar grondslag vindt in de Dublin-III-Verordening en is een besluit dat de belangen van verzoeker mogelijk ongunstig zou kunnen beïnvloeden.

3.3.2.10. Uit het administratief dossier blijkt echter dat een schending van het recht om gehoord te worden, zoals bedoeld in artikel 41 van het Handvest, *in casu* hoegenaamd niet aan de orde is. Verzoeker werd immers op 28 januari 2016 onderworpen aan een zogenaamd ‘Dublin-gehoor’, zodat verzoekers bewering dat hij niet zou zijn gehoord elke grondslag mist.

3.3.2.11. In zoverre verzoeker een schending van het hoorrecht meent te zien omdat de beslissing hem werd betekend door een medewerker van het gesloten centrum waarbij niet blijkt dat dit in aanwezigheid van een tolk gebeurde, hetgeen de aanwezige raadvrouw ter terechtzitting herhaalt, merkt de Raad op dat eventuele Gebreken in de kennisgeving van de bestreden beslissing in elk geval de rechtmatigheid van de bestreden beslissing zelf niet in het gedrang brengen (RvS 8 oktober 2002, nr. 111 140).

3.3.2.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM of van artikel 41 van het Handvest. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden of dat de beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Het enig middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker het volgende met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Wet van 15 december 1980 (hierna Vreemdelingenwet), kan tot de schorsing en nietigverklaring van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen

ernstig nadeel kan berokkenen.

Een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te haar met de bepaling#» van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingebetwistingen, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dit wil zeggen : wanneer het niet kan betwist worden door een redelijk denkend persoon en dus ook wanneer de verwerende partij, onmiddellijk inziet om „elk nadeel het gaat en die voor „at betreft de uiteenzetting van verzoekster, kan beantwoorden (RvSt, 01 december 1392, nr. 41*247)

Tevens kan dit gelding hebben, voor zover de toepassing van deze voorwaarde op een overdreven formalistische of restrictieve manier tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, m hoofde van »if de Raad in dm stand van het geding prima facie een verdedigbare gnef gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, geen passend herstel zou kunnen krijgen op grond van artikel 13 van het EVRM.

De derde vooraarde is ook conform de wettelijke vereisten, indien een ernstig middel wordt aangevoerd, dewelke gesteund is op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Verzoeker wenst uitdrukkelijk te verwijzen naar voornoemde feiten en uiteenzetting; Gelet het arrest MSS v. België waarin het Hof zich uitspreekt over de waarde van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Bij ontwikkeling van ernstig middel, oordeelt het Hof dat aan de voorwaarde van MTHEN is voldaan door de verzoekende partij (MSS t België EHRM, 30696/09,21 januari 2011)

De derde voorwaarde is ook voldaan en dient dan ook te worden aangenomen;”

3.4.2.2. In weerwil van verzoekers betoog in zijn theoretische uiteenzetting is er te dezen geen sprake van een evident nadeel zoals hierboven bedoeld aangezien het risico op een schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM niet bewezen werd geacht. Uit de bespreking van het middel is immers gebleken dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM niet bewezen werd geacht. Verzoeker brengt voor het overige geen enkel concreet element aan waaruit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou blijken.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

F. TAMBORIJN